

Следователно, всичко, което става вънъ отъ човѣка, става и въ неговия вѣтрешенъ животъ. Като не знае причинитѣ на нѣщата, т. е. връзката между външния и вѣтрешенъ животъ, човѣкъ констатира само нѣщата, безъ да разбира тѣхния дълбокъ вѣтрешенъ смисълъ. Нѣкой казва, че е неразположенъ. Защо е неразположенъ, и той не знае. Следъ това отива въ една гостилница, дето си хапва отъ две-три яденета и следъ това казва, че е добре разположенъ. Защо е билъ неразположенъ? Защото билъ гладенъ. Защо е разположенъ? Защото се нахранилъ. Въ разсѣжденията си той спира дотукъ. Защо му се е дала възможность да се нахрани, той не се запитва. Обаче, като върви по улицитѣ, той вижда на едно мѣсто стара баба, която счупила крака си и не може да мръдне отъ мѣстото си. Ако я дигне на рѣще и занесе у дома ѝ, той е разбралъ предназначението на храненето. Той се е нахранилъ, придобилъ сила и разположение, съ единствената целъ да помогне на старата жена. Една отъ задачитѣ му е да дигне бабата на гърба си и да ѝ послужи. Изпълни ли задачата си, както трѣбва, той е влѣзълъ вече въ рая. Ако не изпълни задачата си и се откаже да послужи на старата жена, съ това той е подписалъ своята смъртна присѣда. Такава задача е дадена и на обикновения човѣкъ, и на ангела. Отъ всички се иска правилно разрешение на задачата.